

The phenomenon of folklore, anticipating the use and transformation of various techniques of folk art in the author's texts, has not turned in the works by Starytsky in followed styles for folklore. Lyrics and lyrical Epics manage to productively combine the features and benefits of the two arts, literature and folklore. His poetry is inherited artistic features of distinct ethnic, patriotic intentions and aspirations of national liberation. The original poetry by M. Starytsky creates multifaceted aesthetic system, a key component of which is the learning of diverse folklore that means folk-song tradition. Features of the functioning of this tradition in lyrical verse and lyric-epic artist lies in the natural identification, consists of oral poetry in own literary works. Assimilated into a folk-song elements distinguishing the presence harmonious folk concepts (images, symbols, composites, and literature solutions in folklore). Following the folk-song tradition Starytsky enriches creative thoughts and artistic historicism of history, and Slavophil motives civil connotations image of Ukraine, Ukrainian adversities, criticism of national situations.

Key words: folklorism, song, folk elements, poem, lyrics, literature.

Ольга КАПУРА, Лилия ЗАБРОДИНА

г. Винница

ОСОБЕННОСТИ ФУНКЦИОНИРОВАНИЯ НАРОДНОПЕСЕННОЙ ТРАДИЦИИ В ЛИРИЧЕСКОМ ТВОРЧЕСТВЕ М. СТАРИЦКОГО

В статье раскрывается специфика функционирования фольклорных элементов в лирике писателя. Характеризуются особенности процесса фольклоризации лирических текстов М. Старицкого. Акцентируется внимание на М. Старицкого индивидуальную манеру ассимиляции фольклора. В статье анализируется поэзия в ключе народно отражений.

Ключевые слова: фольклор, поэзия, лирика, литературный фольклоризм, песня.

Стаття надійшла до редколегії 27.03.2017

УДК 821.161.2-1.09

Тадей КАРАБОВИЧ

Люблін, Польща

t.karabowicz@gmail.com

АНТОЛОГІЯ «ПОЕТИ НЬЮ-ЙОРКСЬКОЇ ГРУПИ» (2003) ЯК ЗНАКОВА МОДЕЛЬ ІНФОРМАЦІЇ ПРО УКРАЇНСЬКУ ЕМІГРАЦІЮ

Статтю присвячено харківській антології української еміграційної поезії «Поети Нью-Йоркської групи» (2003), авторами якої були Олександр Астаф'єв та Анатолій Дністровий. Це перша антологія, що знайомила українського читача з творчістю Нью-Йоркської групи, підготовлена у науковому ключі та доступній літературознавчій формі. Антологія Нью-Йоркської групи увійшла до канону української літератури другої половини ХХ століття та відкрила нове поле наукових досліджень, повернувши в Україну літературу спадщину Емми Андіївської, Романа Бабовала, Богдана Бойчука, Жени Васильківської, Віри Вовк, Патриції Килини, Олега Коверка, Юрія Коломийця, Марії Ревакович, Богдана Рубчака, Юрія Тарнавського та Марка Царинника.

Ключові слова: антологія, поезія, еміграція, Нью-Йоркська група, вигнання.

Антологія «Поети Нью-Йоркської групи» (2003) розглядається у статті як знакова модель інформації про українську еміграцію [англійське: sign model]. Її авторами були Олександр Астаф'єв та Анатолій Дністровий. Антологія відіграла важливу роль у поверненні українських емігрантів, членів Нью-Йоркської групи до літературної свідомості України [4]. Це була перша в незалежній Україні антологія Нью-Йоркської групи, що знайомила українського читача з творчістю Емми Андіївської, Романа Бабовала, Богдана Бойчука, Жени Васильківської, Віри Вовк, Патриції Килини, Олега Ко-

верка, Юрія Коломийця, Марії Ревакович, Богдана Рубчака, Юрія Тарнавського та Марка Царинника. Її підготовлено у науковому ключі, але у доступній літературознавчій формі. Антологія поезії «Поети Нью-Йоркської групи» переклала творчий феномен українських емігрантів та відкривала можливість наукових досліджень їхньої літературної спадщини. Після цієї публікації у Києві вийшла антологія Марії Ревакович «Півстоліття напівтиші» (2005), яка доповнила інформацію про творчість Нью-Йоркської групи в Україні [3]. Обидві антології поезії Нью-Йоркської групи – харківська і київ-

ська, узаконили присутність українських емігрантів у літературному процесі незалежної України.

Антологія української еміграційної поезії «Поети Нью-Йоркської групи» залишається темою недослідженою з огляду на її недавню публікацію. Проте, як кожна авторська антологія, вона стала для дослідників феномену Нью-Йоркської групи джерелом знань та літературних оцінок. Антологію можна розглядати як знакову модель інформації про українську еміграцію. Наукові публікації та дослідження після 2003 року, хоча не торкалися самої антології «Поети Нью-Йоркської групи», визначалися в контексті її присутності в історії української літератури. У даній статті запропоновано вибрані дослідження українських літературознавців: О. Астаф'єва [4], Ю. Григорчук [1], Т. Карабовича [8], М. Ревакович [3; 5], О. Смольницької [6; 7] та співтворців Нью-Йоркської групи, які займалися літературною критикою Б. Бойчука і Б. Рубчака [2].

У запропонованій публікації науково досліджується знакова модель інформації про українську еміграцію на прикладі змісту антології «Поети Нью-Йоркської групи». Підкреслюється важливість наукових досліджень Олександра Астаф'єва, які визначили в українській літературі культурологічну категорію присутності Нью-Йоркської групи в українській літературі. Безумовна фаховість та новизна дослідження відкривала для України у 2003 році літературний феномен Нью-Йоркської групи на тлі українських шістдесятників та Київської школи.

Метою статті є визначити знакову модель інформації про феномен Нью-Йоркської групи та її повернення до української літератури. Завдання статті полягає в тому, щоб дослідити та показати антологію «Поети Нью-Йоркської групи» як важливий авторський проект Олександра Астаф'єва та Анатолія Дністрового.

У 2003 році харківське видавництво «Ранок» видано антологію «Поети Нью-Йоркської групи» під науковою редакцією та у авторському виборі творів Олександра Астаф'єва та Анатолія Дністрового. Антологія містила вступне слово Олександра Астаф'єва та широкий вибір творів Нью-Йоркської групи, які Олександр Астаф'єв та Анатолій Дністровий уклали за абеткою: Емма Андіївська, Юрій Бабовал, Богдан Бойчук, Женя Васильківська, Віра Вовк, Олег Коверко, Юрій Коломиєць, Марія Ревакович, Богдан Рубчак, Юрій Тарнавський і Марко

Царинник [4, 45–274]. Антологія була видана великим тиражем в серії підручників для університетів, вищих навчальних закладів України та філологів, які вивчають українську мову та літературу. Вона мала інформаційно-методичний характер і пропонувала широкий вибір творів письменників групи з друкованих недоступних тоді в Україні джерел, таких як індивідуальні збірки поезії, антологія «Координати», публікації з «Нових поезій» та з журналу «Сучасність».

У вступному слові проф. Олександр Астаф'єв, характеризуючи епоху, в якій жила Нью-Йоркська група, проаналізував зв'язки групи з літературами країн, в яких члени Нью-Йоркської групи творили як емігранти – американською, німецькою, бразильською та іспанською. Вчений звернув увагу на спосіб мислення членів Нью-Йоркської групи в контексті епохи – міфічне мислення, а також задумувався над текстуальним символізмом авторів, який називав «вектором стилю групи» [4, 3]. Він казав, що мислення Нью-Йоркської групи опирається на колективне мислення епохи, а також на індивідуалізм кожного з її членів [4, 4]. Творчість Нью-Йоркської групи Олександр Астаф'єв оцінював в контексті цілого літературного процесу, що було літературознавчою новинкою.

Дослідник вважав, що Нью-Йоркську групу потрібно розглядати як «вибух енергії» надзвичайної плеяди талантів, багатосторонньо розвинених «шістдесятників», яких – як молодих людей – єднали однакові ідеали, загострене розуміння своєї історичної місії, специфічний підхід до ідеї, інструментів і форм духовного життя, яке творилося попередниками [4, 4].

Олександр Астаф'єв помістив поетів 60-х років і Нью-Йоркську групу в одній площині, звертаючися також до її попередників, до пражської школи поетів: Євгена Маланюка, Олекси Стефановича, Оксани Латурицької, Наталії Лівицької-Холодної. З цими творцями зустрічалися члени групи після 1953 р. в Нью-Йорку, а Богдан Бойчук редагував збірки Олекси Стефановича та Наталії Лівицької-Холодної, будуючи з ними тісніші літературні зв'язки. Олександр Астаф'єв визнав, що члени Нью-Йоркської групи не оминули впливу неоромантизму, а також не була чужою їм творчість поетів 60-х років, а особливо їх текстова безпосередність та образність. «Можна сказати, що поети Нью-Йоркської групи старалися бути модерністами, але кожен мав власний підхід до модернізму, екс-

пресіонізму чи екзистенціалізму. Варто підкреслити, що лірика членів групи тісно пов'язана з українською духовною традицією, оскільки в ній матеріалізувався архетип нашого народу» [4, 7].

Антологія відкривається творчістю Емми Андієвської, поданою ретроспективно, від збірки віршів «Наука про землю» (1975), де є три вірші, написані в п'ятирядковій композиційній системі, до сонетів зі збірок «Каварня» (1983), «Спокуси святого Антонія» (1985), «Межиріччя» (1988), «Атракціони з орбітами й без» (2000) і «Вілли над морем» (2000). Широка добірка Емми Андієвської опирається на творчість поетеси за період, коли Нью-Йоркська група вже формально не існувала. В той час поетеса мешкала в Мюнхені, працюючи в українській редакції радіо «Свобода» під редакторським псевдонімом Галина Майстренко. Володіючи акторською мовою та – що найважливіше – досконало знаючи українську, проводила радіопередачі, публічні та літературні бесіди. Тоді народився модуль її вірша зі структурою сонету, що став кредо творчої експресії.

В антології твори Емми Андієвської зображені як індивідуальні зразки власного літературного бачення. Складна мова експресії зі змістовним сонетом спричинили те, що еміграційна літературна критика оминала творчість поетеси. Олександр Астаф'єв писав про це так: «Відомий літературний критик Володимир Державин, аналізуючи перші збірки Емми Андієвської, підкреслив, що вона слідує шляхом сюрреалістичного поета і навіть використав у характеристиці її творчості термін «алітература». Андієвська творить в літературі свій краєвид, глибоко пов'язаний із язичницькими міфами, українською демонологією, літургією, передбаченнями та магією. В її поетичних образах оживають обряди, похорони та загробне життя, застарілі звичаї, ярмарки, українські краєвиди, реалії тваринного та рослинного світу, міфи» [4, 9–20].

Уявний світ поетеси був також переповнений сучасністю, а цивілізація визирала з кожного закутку людського життя, визначаючи його ритми. Це життя в великих цивілізаційних центрах – Парижі, Нью-Йорку та Мюнхені – визначило спосіб поетичної мови та творчого викладу Емми Андієвської. «Близькість і перспектива далечини – поняття метричні – можуть мати візуальну винятковість, але також можуть бути схемою до написання твору». Олександр

Астаф'єв обмірковував творчий феномен Емми Андієвської. На його думку, в творчості поетеси важливою здавалася історична пам'ять. Еміграція в її випадку не означала втрату української спадщини та національної ідентичності, які надалі залишалися важливими елементами у її творчому модулі. Поетеса відчувала обов'язок перед національною культурою та її інтерпретацію в депозиті складних сюрреалістичних віршів «Каварня з ухилом в метафізику» чи «Закоханий літній дощ» зі збірки «Каварня» (1983) [4, 9–20].

Творчість Юрія Тарнавського репрезентована у антології вибраними творами зі збірки «Без нічого», виданої в Україні у 1991 році. Олександр Астаф'єв посилався на есе Михайла Москаленка, поміщене в цьому виданні, підкреслюючи радикалізм і експериментаторство, закладене в ліриці поета. Вчений зауважив, що в українській поезії формальні пошуки, такі сміливі і неочікувані, відбувались ще на початку 20-х років, коли Михайль Семенко експериментував уведенням в своїй творчості футуризму. Пошуки Юрія Тарнавського лежали в царині абстрактної метафори, а також необмеженого етикетом творчого пафосу. Висловлювання поета базувались на сюрреалізмі і вмщували відсилання до американської літератури, але поглиблював її «український аспект», як пише Олександр Астаф'єв. Полягало це на горизонтальних структурах, вкладених в слові і на мовних відмінностях. Згідно критика, інакше звучить сюрреалістична поезія, написана англійською, а інакше – українською, тому що «лабіринти асоціації, обертаючись навколо власної осі, творять нову несподівану мовну якість» [4, 20–24].

Презентація поетичного доробку Богдана Бойчука – це широка панорама зі збірок «Час болю» (1957), «Мандрівка тіл» (1967) та «Третя осінь» (1991). Авторам антології було дуже важливо показати всебічне «місце слова» Богдана Бойчука – об'ємного і одночасно герметичного. Увага зверталася на експресію віршів поета та одночасно на цілісність творчості, які окреслювали поетичну мову та спосіб мислення Богдана Бойчука. Універсалізм поетичного викладу автора змішувався з ретроспективним поглядом в минуле. Творчість поета інтерпретувалася, як стійка форма буття, оскільки магічна сила уяви та волі дозволяла перевищувати антиподи минулого, а також виходити поза стан цивілізації, в який жив і творив поет.

В антології Богдан Бойчук показаний як лідер та теоретик групи. Олександр Астаф'єв

пише, що поет був засновником багатьох проєктів Нью-Йоркської групи та звернув увагу на важливість творів американської, іспанської та португальської літератури, займаючись їх перекладами або пропонуючи їх Вірі Вовк, Юрію Тарнавському чи Богданові Рубчакові. Саме після пропозиції поета, Женя Васильківська перекладала з французької мови, а Патриція Килина переклала «Українські думи» на англійську мову в 1979 р.

Мова творів Богдана Бойчука, його літературний смак та велике знання американської літератури призвели до видання англійської книжки поета «Memories of Love» (1989) в перекладі Давида Ігнатова та Марка Рудмана [4, 24–29].

Презентація літературного доробку Жені Васильківської базується на матеріалі з авторської антології Богдана Бойчука та Богдана Рубчака «Координати». Передруковуються вірші: «Жнива», «Утоплена», «Пісня», цикл «Малий триптих», друга частина твору «Фламенко», «Пісня бездомних» і «Поет». Ця скромна літературна презентація доробку (поетеса видала лише одну збірку віршів), однак показувала, що Женя Васильківська є поетесою цікавої та вражаючої метафори. «Була глибоко вкорінена – як писав Богдан Бойчук – в українській православній традиції. Поетеса народилася 1929 року в Ковелі на Волині, а з України виїхала на еміграцію в 1944 р. Її візантійські мотиви полягали у виразному звертанні до українського фольклору, волинської природи, байок, драматургії Лесі Українки та поетичної підсвідомості, які породили єдину збірку віршів в доробку поетеси «Короткі віддалі» (1959) і природньо зникли».

У своїй творчості поетеса втілила думку про те, що «поет не є постійно поетом, він ним іноді буває», натхнення тільки деколи приходять до поета тяжкою стежкою поезії. Ці філософські думки поетеса найчастіше спрямовувала до себе, оскільки її мовчання після видання єдиної збірки 1959 р. символічно «на фоні» визначало позиції в Нью-Йоркській групі. Долю поета визначає не лише кількість його віршів, але також їх якість, «хороший вірш, якби ми навіть нічого не знали про його автора, живе таємним або явним життям, але завжди власним, в той час як кільканадцять творів не допоможе «важливому», марному поетові, оскільки вірш є справжнім вираженням особистих смаків та вподобань його автора, який встановлює, санкціонує та забезпечує дотримання в ньому свого власного бачення та власної ієрархії».

Антологія Олександра Астаф'єва та Анатолія Дністрового присвячує достатньо багато уваги Богданові Рубчакові, посилаючись на збірку «Крило Ікарове». На думку авторів антології, Микола Рябчук, аналізуючи творчість Богдана Рубчака у передмові «Стигми крил» щойно окреслював творче сприйняття поета української еміграційної літератури.

Добірка, запропонована в антології, містить низку знакових для поета творів, таких як «Дош», «Драматургія», «Марену топити», «Три легкі лекції», «Безсонна ніч» зі збірки «Дівчині без країни» (1980) та дебютні вірші зі збірки «Камінний сад»: «Поетові», «Орфеєві», та «Ars Poetica». Ці вірші багаторазово зустрічаються в антологіях та ретроспективних виданнях, які формують творчий канон Богдана Рубчака. «Вже перша поетична збірка Богдана Рубчака «Камінний сад» показувала, що її автор відкидає традиційні форми творчого висловлення, яке відноситься до японського мистецтва 19 ст. «саду із каміння», а крізь паралель – вірші у збірці, які нагадують цей сад – стверджували автори антології самосвідомість автора призвела до того, що автор бачив внутрішні риси речей, явищ а також йому вдалося творити «візуально-мистецькі» вірші, основані на сюрреалізмі».

Магія слова, вкладена у вірші «З пісні пісень», відзначає творче зачарування поета кожним днем і його пошук форми в межі поезії Нью-Йоркської групи стає ще місткішим. Це дає епічний подих конкретної фабули, зосередженої на етичних принципах поділу людей на тих, що згори і низу, мова про параноїка, який ставить собі питання про існування світу. Поезія Богдана Рубчака – це спроба інтелектуального заглиблення в видиму дійсність ліричного суб'єкта. Олександр Астаф'єв пропонує до неї поняття: «філософська абстракція і метафоричний концептуалізм», які відзначають емоційну вербалізацію сутності Богдана Рубчака. В світі поезії минуле існує біля сьогодення, і інтуїції пов'язаної з майбутнім. В поезії Рубчака це є мова метафори, яка сплітається ірраціональною ланкою, утворюють «дематеріальний» світ поезії [4, 29–31].

В антології «Поети Нью-Йоркської групи» подано також творчість Патриції Килини. Олександр Астаф'єв вважав, що вона творила екстенсивну лірику, оперту на скріпленні стилів і літературних жанрів в одну сукупність. Її гекзаметричні порівняння впливали на роздуми і характер індивідуального слова. Патриція Ки-

лина розвинула власні теми, наприклад Іспанії, а подорожуючи по Піренейському півострові, зіткнулася з невідомою їй якістю: древністю історичного пейзажу, традиціоналізмом культури і багатством мавританської архітектури. Поетеса також вивчала козацький фольклор, вбачаючи в ньому відлуння патріархальної єдності українців та родинних зв'язків і традиції, якої не помічала в американській культурі.

Автори антології продемонстрували двадцять один твір поетеси, що в зіставленні з трьома збірками її віршів, написаних українською мовою, дає широку панораму її літературної презентації. Варто звернути увагу, що твір «Легенда або сон» виявляє поетесу як вдумливу спостерігачку життя. Це одночасно приклад сюрреалістичного мислення, в якому поетеса розказує про смерть, про гарне та про жахиття. Олександр Астаф'єв підкреслював легкість, з якою авторка описує випадки і ситуації і зауважив, яку трудність спричиняє Патриції Килині розмова в першій особі, в ситуації, де ліричний герой є заплутаний в світ особистих переживань і обтяжений цивілізацією. Тому видається важливою втеча поетеси в минуле, бо в такий спосіб реалізується мрія про волю і незалежність від цивілізаційних обумовленостей епохи [4, 39–40].

Автори антології сприйняли літературну спадщину Віри Вовк через досвід культури, де поетеса знаходила сенс своєї поезії і в якій описувала свою дійсність. Вже в перших її збірках відчутний архетип міфу, не тільки українського, але з багатьох культур, в яких випало жити поетесі. «Поетеса, згідно Олександра Астаф'єва, має інтуїцію зв'язку різних культур, навіть віддалених, в одну сукупність, надаючи їм індивідуальні ознаки у власній творчості. Легкість зображення спричиняє, що модус поезії Віри Вовк просочується метафізикою і екзотикою мотивів, почерпнутих ззовні.

На інтелектуально-літературний розвиток Віри Вовк вплинуло також те, що походила з української інтелігентної родини. Як найстарша серед Нью-Йоркської групи найдовше перебувала в просторі української мови. Брала участь в релігійних обрядах, до сімнадцяти років послуговувалась виключно українською мовою. Олександр Астаф'єв вважав, що це вплинуло на добру мову її творів, а також на прив'язання до елементів рідної культури. Інтелектуальний розвиток в еміграції, робота в університеті поглиблювали ностальгію за рідною культурою і укріпили місце в короні поетів Нью-

Йоркської групи як творчої індивідуальності «найбільш української». Атрибутикою стали спогади, як нерозлучна ознака творчості [4, 31–39].

Автономну частину поетів, згідно упорядників, становлять Юрій Коломиєць, Марко Царинник, Роман Бабовал, Марія Ревакович і Олег Коверко. Це викликане випадковою участю в видавничих проектах Нью-Йоркської групи Юрія Коломийця, Марка Царинника і Олега Коверки або пізнім членством в групі Романа Бабовала і Марії Ревакович [4, 217–274]. Оскільки Юрій Коломиєць, Олег Коверко і Марко Царинник писали під впливом абстракціонізму і сюрреалізму, настільки Роман Бабовал мешкаючи в Бельгії, використовував досвід французької і бельгійської літератури, а Марія Ревакович – польської [4, 40–42].

Твори поетів Юрія Коломийця, Марка Царинника і Олега Коверки, сюрреалістичні з індивідуальною мовою вислову. Статус Романа Бабовала і Марії Ревакович, Олександр Астаф'єв подавав через сполучник «і»: Нью-Йоркська група: Роман Бабовал «і» Марія Ревакович [4, 40].

Літературна вразливість Марії Ревакович, сформована через польську літературу (поетеса виїхала з Польщі на еміграцію як студентка другого року української філології Варшавського університету в 1981 році) – згідно Олександра Астаф'єва – пробігає на лінії зачарування творчістю Богдана Бойчука, творчим сприйманням інших поетів Нью-Йоркською групи і особистим досвідом. Поетеса інтуїтивно розширила теми, підняті Нью-Йоркською групою, а особливо спосіб подачі лірики, яка стосувалася аполітичності поезії і творчого екстазу.

Олександр Астаф'єв звертав увагу на творчу активність Марії Ревакович, на її особисту любовну лірику, подібно зрештою творчості Романа Бабовала і Олега Коверка, подаючи в антології найцікавіші твори – з погляду наукового упорядника. Це в певному сенсі зрозуміло: творчий доробок «Великої сімки» та творчість Романа Бабовала та Марії Ревакович дуже різні [4, 40–41].

Антологія Олександра Астаф'єва і Анатолія Дністрового відкривала в 2003 році перед українським читачем незаний творчий феномен Нью-Йоркської групи. У антології показано поетичний доробок групи, зміст її скеровуючи до читача незалежної України, який відкривав справжню історію своєї Батьківщини щойно після 1991 року [4], [3]. Задум авторів, щоб скерувати книжку до студентів з різних учбових закладів України, сприйнято як заповнення

прогалини, бо на таку антологію чекали в Україні віддавна. Хронологічний характер антології в кращий спосіб показував літературну творчість Нью-Йоркської групи. У вступному слові Олександр Астаф'єв спокусився навіть на порівняльний аспект групи з українськими поетами 60-х років. Це була спроба показати дорогу української національної літератури, яка розвивалася у відмінних культурно-політичних умовах Нью-Йорку та України. Автори антології, отже звернули увагу на різні мистецькі впадо-добання Нью-Йоркської групи та на складні долі поетів в еміграції.

На прикладі антології «Поети Нью-Йоркської групи» було видно, зв'язок еміграційних творців з материком, їх ностальгію за рідною землею. Високий літературознавчий рівень та художній смак антології були спробою заперечити факт, що Нью-Йоркська група лишень формально існує в історії української літератури [4, 3–9].

Антологія, будучи науково-популярним виданням, міняла в Україні літературознавчий простір осмислення феномену Нью-Йоркської групи. Вона збагачувала літературну інформацію про українських поетів в еміграції другої половини ХХ століття. Безумовно антологію

чекають у майбутньому наукові дослідження, тому що вона внесла до історії української літератури багато важливої інформації про Нью-Йоркську групу.

Список використаних джерел

1. Григорчук Ю. Проза Віри Вовк: Виміри сакрального. – Брустурів : Дискурс, 2016. – 364 с.
2. «Координати». Антологія сучасної української поезії на заході [Текст] / упоряд. Бойчук Б., Рубчак Б. В 2-т – Т. 1. – Нью-Йорк – Мюнхен : Сучасність, 1962. – 372 с.
3. «Півстоліття напівтиші». Антологія поезії Нью-Йоркської групи [Текст] / упоряд. М. Ревакович. – К. : Факт, 2005. – 373 с.
4. Поети «Нью-Йоркської групи» : антологія [Текст] / упоряд. О. Г. Астаф'єв. – Х. : Ранок, 2003. – 288 с.
5. Ревакович М. Деяко про Нью-Йоркську групу // Світо-вид. – № 2(23). – Київ – Нью-Йорк, 1996. – С. 102–110.
6. Смольницька О. Особливості змалювання народного католицизму в творчості Віри Вовк: компаративний аналіз українського та латиноамериканського магічного реалізму / Ольга Смольницька // Spheres of Culture. – Volume VIII. – Lublin, 2014. – С. 252 – 258.
7. Смольницька О. О. Інтермедіальність лірики Віри Вовк: діонісійство, орфізм, екфрасис у кінематографічному аспекті // Література в контексті культури / О. О. Смольницька // Література в контексті культури : збірник наукових праць / ред. кол.: В. А. Гусев (відп.ред.) та ін. – Вип. 27(2). – К. : Вид. дім Дмитра Бураго, 2017. – С. 160 – 168.
8. Karabowicz T. «Grupa Nowojorska». Drogi i rozdroża ukraińskiej literatury emigracyjnej po 1959 roku. – Lublin: Episteme, 2014. – 302 s. – S. 121–132.

Tadey KARABOVYCH

Lublin

AN ANTOLOGY «POETS OF NEW YORK GROUP» (2003) IS A SYMBOLIC MODEL OF INFORMATION ABOUT UKRAINIAN EMIGRATION

The article presents an anthology of Ukrainian poetry «Poets of the New York Group» assembled by Alexander Astafjevs and Anatoly Dnistrovyyi. The book, published in Kharkiv in 2003, was the first anthology of a group of Ukrainian poet's émigrés in the USA. The poems were presented in a scientific but not obscure manner, thus permitting the Ukrainian reader to familiarise himself with the literary achievements of the Group. The anthology «Poets of the New York Group» became part of the canon of Ukrainian literature of the second half of the Twentieth century. Also it created a basis for the study of literary heritage of Emma Andiyevska, Roman Baboval, Bohdan Boychuk, Eugene Vasylykivska Vira Wowk, Patricia Nell Warren, Oleh Koverko, George Kolomyiec, Marija Revakovich, Bohdan Rubchak, George Tarnavsky and Mark Carynnyk.

Key words: anthology, poetry, emigration, the New York group, exile.

Тадей КАРАБОВИЧ

г. Люблин, Польща

АНТОЛОГИЯ «ПОЭТЫ НЬЮ-ЙОРКСКОЙ ГРУППЫ» (2003) КАК ЗНАКОВАЯ МОДЕЛЬ ИНФОРМАЦИИ ОБ УКРАИНСКОЙ ЭМИГРАЦИИ

Статья посвящена харьковской антологии украинской эмиграционной поэзии «Поэты Нью-Йоркской группы» (2003), авторами которой были Александр Астафьев и Анатолий Днестровский. Это первая антология, познакомившая украинского читателя с творчеством Нью-Йоркской группы, подготовленная в научном ключе и доступной литературоведческой форме. Антология Нью-Йоркской группы вошла в канон украинской литературы второй половины ХХ века и открыла новое поле научных исследований, вернув в Украину литературное наследие Эммы Андиевской, Романа Бабовала, Богдана Бойчука, Жени Василькивской, Виры Вовк, Патриции Килинь, Олега Коверка, Юрия Коломийца, Марии Ревакович, Богдана Рубчака, Юрия Тарнавського и Марка Царинник.

Ключевые слова: антология, поэзия, эмиграция, Нью-Йоркская группа, изгнание.

Стаття надійшла до редколегії 05.04.2017